

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χόραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λιπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξέτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Εὐρυκίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰουλίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 34

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΑΒΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

— Παράνονα ! καὶ εἰς ποῖον, παρακαλῶ ;

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἀντιπροσώπου εἰς τὸ γαλλικὸν παραμέντο ;

— Ἐνα γερουσιαστὴν καὶ δύο βουλευτάς. . . ἀπήντησεν ὁ κ. Μπαρράν, καὶ κάμνουν ὅ,τι περὶ ἀπὸ τὸ χεῖρ των διὰ τὰ ὑπερασπίσασιν τὰ συμφέροντα τῆς ἀπειρίας μας ! . . .

— Τὸ καθήκον των αὐτὸ εἶνε ! ἀπήντησεν ὁ Μέντωρ.

Τὴν ἑπείρα, τῆς 21 Ἀγροῦστου, ὁ κ. Μπαρράν πρόεπεμφε τοὺς ξένους του εἰς τὸν «Γοργόν». Ἐκεῖ, ἀπὸ ἐφίλησε δια τελευταίαν φοράν τὸν ἀνεψιὸν του καὶ ἔσφιξε τὸ χεῖρ τῶν ἄλλων μαθητῶν :

— Ἀκούστέ με ! εἶπε· ἀντὶ νὰ πάτε στὴν Μαρτινίκαν, δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μείνετε ἄλλας ὀκτὼ ἡμέρας στὴν Γουαδελούπαν ;

— Καὶ ὕστερα, τὸ νησί μου ; . . . ἐρώναξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Τὸ νησί σου, παιδί μου, δὲν θὰ το πάρῃ τὸ ρέμμα, καὶ το ξαναθλέψεις σὲ ἄλλο ταξεῖδι.

— Κύριε Μπαρράν, διεκρίσθη ὁ κ. Πάτερσων, ἡ προσφορά σας βλαδίως μας συγκινεῖ, καὶ σας ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας ἐκ μέσης καρδίας. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφωθῶμεν μετὰ τὸ πρόγραμμα τῆς κυρίας Κητλεν Σέιμουρ.

— Καλὰ λοιπὸν ! . . . νὰ πάτε στὴν Μαρτινίκαν, νεαροὶ μου φίλοι ! ἀπήντησεν ὁ κ. Μπαρράν. Νὰ προσέξτε ὁμως τὰ φεῖδια ! Εἶνε χιλιάδες ἐκεῖ, καὶ λέγουσιν μάλιστα διὰ τα ἔσπερον ἐκεῖ οἱ Ἀγγλοὶ, πρὶν ἀποδώσασιν τὴν νῆσον εἰς τὴν Γαλλίαν. . .

— Εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; . . . ἀπήντησεν ὁ Μέντωρ. Ὅχι ! ἀδύνατον νὰ πιστεύωσιν ὅτι εἶχαν τόσην κακίαν εἰς συμπαιρτωτάτα μου. . .

— Τὸ λέγει ἡ ἱστορία, κύριε Πάτερσων, τὸ λέγει ἡ ἱστορία ! . . . ἀπήντη-

σεν ὁ Γάλλος ἄποικος. Ἄν σταθῆτε μάλιστα νὰ σας διαγκάτῃ κανέναν φεῖδι ἐκεῖ, τοῦλάχιστον θὰ εἶνε ἀγγλικὸν φεῖδι. . .

— Ἀγγλικὸν ἢ ὄχι, διεκρίρυσεν ὁ Λουιδεβίκος Κλωιδιὸν, θὰ προσέχωμεν νὰ μὴ μας διαγκάτῃ, θεῖς μου !

— Ἀλήθεια, ἠρώτησεν ὁ κ. Μπαρράν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἔχετε καλὸν πλοίαρχον ;

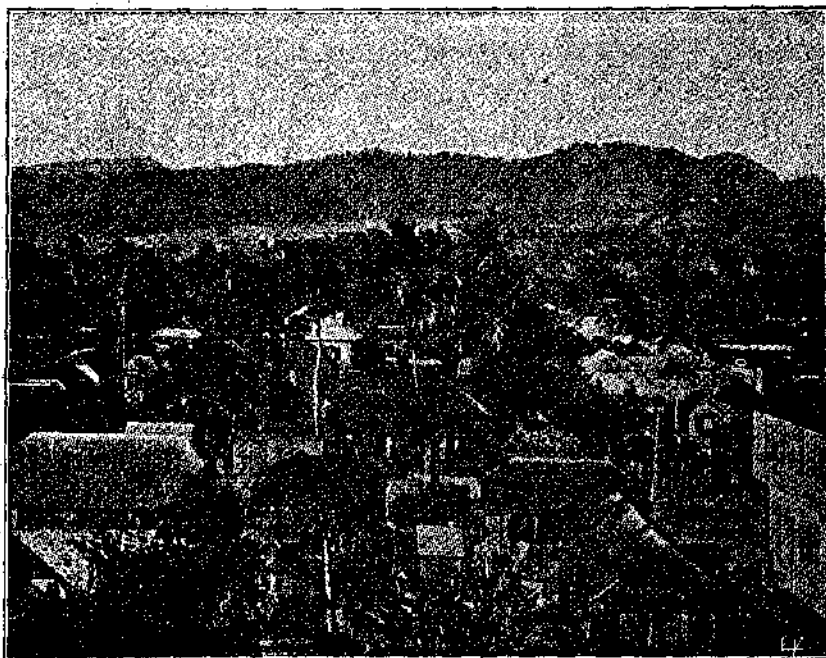
τυχίαν νὰ σας φιλοξενήσω εἰς τὴν ἐπαύλιν μου μερικὰς ἐβδομάδας !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΔΟΜΙΝΙΚΑ

Ὅταν τὸ τρίτονον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Πιάντ-ἂ-Πιτρ, ἐσκόπη ἐλαφρὸς ἀνατολικὸς ἀνεμος, εὐνοϊκὸς διὰ τὰ ταξεῖδι του πρὸς τὴν Δομινίκαν.

Ἡ νῆσος αὕτῃ ἀπέχεε ἑκατὸν περί-

« Ὀνομάζεται Πόλις τῶν Καλάρων. » (Σελ. 242, στήλ. β' .)

— Πρώτης τάξεως πλοίαρχον, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάτερσων, καὶ εἰμεθα καθ' ὅλα ἐνθουσιασμένοι μαζί του. . . Ἡ κυρία Σέιμουρ ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐκλέξῃ ἄλλον καλλίτερον. . .

— Τόσον τὸ χειρότερον ! ἀπήντησε σοβαρώτατα ὁ κ. Μπαρράν, ἐνῶ συγκρινόντως ἔσπεσε τὴν κεφαλὴν.

— Τόσον τὸ χειρότερον ; . . . Καί, διατί, παρακαλῶ ;

— Διότι, ἂν εἶχατε καλὸν πλοίαρχον, ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ πείσῃ ἔξω ὁ «Γοργός», καθὼς θὰ βγαίῃ ἀπὸ τὸν λιμῆνα, καὶ τότε θὰ εἶχα ἐγὼ τὴν εὐ-

κου μιλία πρὸς νότον. Ὁ «Γοργός», μετὰ ὅλα τὰ πανιὰ του ἐπάνω, ἐγλυστρουσε σὰν γλάρος ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ ἑποικία ἐλαμκοκοπούσε. Ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν Ἀγίων Νήσων, τῶν ἰσπίων δεσπόζει ἕνας γήλοφος ὕψους τριακοσίων μέτρων μετὰ ἐν προύριον εἰς τὴν κορυφὴν του, ὅπου ἐκυμάτιζεν ἡ γαλλικὴ σημαία.

Εἰς τὸ ταξεῖδι αὐτὸ, ὁ Τωνῆς Ρενώ καὶ ὁ Μάγνος ἄνδρες ἐκοιμῶν πάντοτε τὸ μέρος των, δοσάκις ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καμμία μανὸ ὕβρα. Ἐκαμῶν βόρβρα, σὰν ἀληθινοὶ ναῦται, καὶ μάλι-

στα την νύκτα, παρ' όλης τας αντιρρήσεις του Μέντορος, ο όποιος διαρκώς εκάθητο στα καρριά μην τύχη και πάθουν τίποτε.

— Σας τους συνιστώ, πλοίαρχε Πάξτων, επινελαμβάνειν αδιακόπως προς τον Χάρρη Μάρκελ. Φαγασθήτε να τους συμβή κανέν δυστύχημα... "Όταν τους βλέπω να σκαρφαλδίζουν επάνω στα κατάρτια, φαντάζομαι ότι θα... πώς να το είπω;

— Θα... ξεγραντολογηθούσιν. — Μάλιστα, ακριβώς! Θα ξεγραντολογηθούν με κανένα σκαμπανέβασμα, και θα πέσουν στη θάλασσα!... Λάβετε υπ' όψιν την εύθυνην μου, πλοίαρχε!

Και, όταν ο Χάρρης Μάρκελ απεκρίνετο δι' εν θά τους άφινε να κάμουν τρέλλες, ότι η εύθυνη του ήτο εξ' ίσου βαρεία, ο κ. Πάττερσων του εξέφραζε τας ευχαριστίας του με συγκινητικάς λέξεις, αι όποιαί όμως δεν εθερμαιναν κατόλου την παγερότητα του ψευδο-Πάξτων.

"Ηρχίζαν τότε αι άτελεύτητοι συστάσεις του Μέντορος προς τον νεαρόν Σουηδόν και τον νεαρόν Γάλλον, οι όποιοι απεκρίνοντο:

— Μην άνησυχείτε, κύριε Πάττερσων... Κ' εμείς πιπνύμασθε γερά...

— Μά, αν τυχόν άφίσετε χαλαρά τα χέρια σας, θα κατακυληήσετε.

— "Εκ κλαδός εις κλαδί κατακυληά πέπουν όπισθε και σκάσει! όπως λέγει ο Όμηρος... άπήγγειλεν εμφαντικώς ο Τωνής Ρενώ.

— Ποιό ε θεός Όμηρος δεν διέπραξε τοιούτον εξάμετρον!... άνεβόησεν ο κ. Πάττερσων με Ιεράν αγανάκτησιν.

— Και όμως έπρεπε να τον έχη καμωμένον, διότι είνε θαυμασίος με την εφημιμερή τέρμην του! άπήντησεν έκείνος ο θεομπαίκτης, ο Τωνής Ρενώ!

Και οι δύο μέλλοντες θαλασσινοί έσκασαν στα γέλια.

"Άλλως τε ήσαν και οι δύο τέσον επιτήδειοι εις τα χέρια, ώστε δεν υπήρχε κανείς φόβος μην πάθουν τίποτε. Προς επίμετρον, είχε τέσσαρα τα μάτια του δι' αυτοūs ο Τζών Κάρπεντερ, αν όχι δι' άλλον λόγον, αλλά τουλάχιστον δια να μην εξαφανισθή μαζί των και το χρηματικόν βραβείον, το όποτον επρόκειτο να λάβουν. "Εκτός τούτου δεν έπρεπε να υποχρεωθί ο «Γοργός» να χατομερήσει εις τας Άντίλλας, — το έπολον θα συνέβαιναν, αν ο ένας ή ο άλλος από τους δύο μαθητευόμενους ναύτας έπεφτε κ' έσπαζε κανένα του χέρι ή πόδι.

"Αφ' ετέρου πρέπει να σημειωθί, ότι σπανίως το πλήρωμα ήρχετο εις σχέσεις με τους επιβάτας. "Ηδύνατο αυτοί κάλλιστα να παρατηρήσουν ότι οι ναύται

τους άπέρευαν και δεν έζητούσαν να πάρουν θάρρος μαζί των, όπως κάνουν συνήθως και με τήσιν προθυμίαι οι ναυτικοί. Μόνοι ο Ουάγγας και ο Κόρτης έπικναν την κουβέντα με αυτοūs, ενώ οι άλλοι, άπακούοντες εις τας άδηγίας του Χάρρη Μάρκελ, ήσαν πολυ έπιφυλακτικοί. Πολλάκις ο Λουδοβίκος Κλωδιών και ο Ρογγήρος Χινσάιλ είχαν έκπλαγγί δι' την συμπεριφοράν των ναυτών, πολλάκις είχαν παρατηρήσει ότι αυτοί έκοβον στην μέσην την όμιλίαν των, όταν έβλεπαν τους επιβάτας να πλησιάζουν, αλλά τίποτε περισσότερον. Καμμίαν ύποψίαν δεν ήδύνατο να συλλάβουν.

"Αν έρωτάτε δια τον κ. Πάττερσων, αυτός δα ήτο έντελώς άνίκανος να κάμη την ελαχιστήν παρατήρησιν εις το ζήτημα τούτο. "Εβλεπεν ότι το ταξίδι επήγαινε πολυ ευχάριστα, — το όποιον άλλως τε ήτο αληθέστατον, και ήτο κατενθουσιασμένος τώρα, διότι διεσκελίζε το καταστρώμα χωρίς να σιτηρίζετι ή να πιάνεται κάπου εις κάθε βήμα του, — «ναυτικώ τώ ποδί!»

Ο ελαφρός άνεμος μετεβλήθη εις ελάχιστον, και δι' αυτό μόλις την 24 Αυγούστου, κατά τας 5 το πρωί, ο «Γοργός», βοηθούμενος από ελαφροτάτην βορειοδυτικην αύραν, ενεφανίσθη ενώπιον της Δομινίκας.

"Η πρωτεύουσα της άγγλικής αυτής άποικίας ονομάζεται Πόλις των Καλάμων και έχει πέπε περίπου χιλιάδας κατοίκων. Κείται επί της ανατολικής ακτής της νήσου, της οποίας τα ύψώματα την προστατεύουν από την μακίαν των συχών άληγών άνέμων. "Άλλα ο λιμήν της δεν προσφλάσσεται επαρκώς από τα μεγάλα κύματα του πελάγους, ιδίως την εποχήν των μεγάλων παλιρροϊών, και η εν αυτή διαμονή δεν είνε ασφαλής. Τα πλοία κινδυνεύουν να σύρουν τας άγκύρας των, και τα πληρώματα προσείχουν πάντοτε ν' αλλάζουν άγκυροδόλιον με το πρώτον σημεϊον της κακοκαιρίας.

Δι' αυτόν τον λόγον, επειδή ο «Γοργός» έμελλε να μείνη αρκετάς ημέρας εις την Δομινίκαν, ο Χάρρης Μάρκελ όρθως έπροτίμησε να μην προσαρμισθί εις την Πόλιν των Καλάμων. "Επί της αυτής διευθύνσεως, προς την βορείαν άκραν της νήσου, ανοίγεται εξαίρετος όρμος λεγόμενος όρμος του Πόρτσμουθ, όπου τα πλοία δεν έχουν τίποτε να φοβηθούν από τους τυφώνας και τους κυκλώνας, οι όποιοι τόσο συχνά έρημόνουν εκείνας τας θαλάσσας.

Εις την τελευταίαν ταύτην πόλιν είχε γεννηθί πρό δεκαοκτώ ετών ο Τζών Χόδχαρτ, ο τέταρτος άριστεύς του διαγωνισμού, και έμελλε να την επινεύρη πάλιν όργώσαν προς την πρόδον και

προωρισμένην να καταστή σπουδαϊον έμπορικόν κέντρον.

"Ητο Κυριακή, όταν οι επιβάται επάτησαν το έδαφος της Δομινίκας. Είχαν περάση ήδη περισσότερον από εξ έτη, αφ' ότου η οικογένεια του Τζών Χόδχαρτ άνεχώρησεν από το Πόρτσμουθ και επήγε να κατοικήση εις το Μάντσεστερ της Άγγλιας. "Εν τούτοις ο νεαρός Τζών δεν είχε χάση έντελώς την άνάμνησιν της νήσου, διότι ήτο δώδεκα ετών, όταν άνεχώρησαν από την άποικίαν ο κ. και η κυρία Χόδχαρτ, χωρίς ν' αφήσουν κανένα συγγενή εκεί. Δεν επρόκειτο να έβρη ο Τζών ούτε κανένα άδελφόν, όπως ο Νιλς Χάρμπε εις τον "Άγιον Θωμάν, ούτε κανένα θείον όπως ο Λουδοβίκος Κλωδιών εις την Γουαδελούπαν. "Ισως όμως να εύρισκε κανένα φίλον οικογενειακόν, οστις βεβαίως θα έσπευδε να κάμη καλήν ύποδοχήν εις τους μαθητάς της Άντιλιανής Σχολής.

"Άλλά και φίλον η σχετικόν κανένα αν δεν εύρισκεν, είχε κατά νοΰν ο Τζών να κάμη μίαν επίσκεψιν εις δύο άνθρώπους, τους όποιους πολυ αγαπούσε, και οι όποιοι θα έπετούσαν από την χαράν των άμα τον έβλεπαν.

"Εκει, εις το Πόρτσμουθ, έζούσεν άκμή με τον γέροντα σύζυγον της, μία γρηά άραπίνα, που ήτο άλλοτε εις την ύπηρεσίαν της οικογενείας Χόδχαρτ, και η όποια χάρις εις την οικογένειαν εκείνην, ειχ ν' εξεσφαλίση τα προς το ζην. Και ποία άλλη ψυχή εις τας Άντίλλας θα έμενε τόσο ενθουσιασμένη, τόσο γοητευμένη, όταν θα έβλεπε εκείνο το μεγάλο άγγρι, παρ' η Καϊτή Γρίνδα, η όποια το είχε κρατήση τόσο καιρόν εις την άγκαλιά της, όταν ήτο μωρό;... Ούτε η γρηά-Καϊτή ούτε ο σύζυγός της επερίμεναν εκείνην την επίσκεψιν. Δεν εγνωρίζαν ότι ο «Γοργός» έμελλε να σταθμεύση εις την Δομινίκαν, ότι ο μικρός Τζών θα εύρίσκετο μέσα εις το πλόιον και ότι θα έσπευδε να τους επισκευθί.

Μόλις ήγκυροβόλησεν ο «Γοργός», οι επιβάται εκήτησαν να έξελθουν εις την ξηράν. Δύο ήμεροϋνκτια θα έμεναν εις την νήσον' είχε λοιπόν άποφασισθί να περιορισθών εις έκδρομιάς ανά τα περικόχωρα της πόλεως, και να επιστρέψουν το βράδυ εις το πλόιον. Μία λέμβος του «Γοργού» θα επήγαινε να τους παραλαμβάνη από την προκυμαίαν.

Ο Χάρρης Μάρκελ έπροτίμησε αυτόν τον συνδυασμόν δια ν' άποφύγη πάσαν συναφειαν με τους ανθρώπους του Πόρτσμουθ, εκτός της απαιτουμένης προς εκπλήρωσιν των νομίμων λιμενικών υποχρεώσεων. Εις τους άγγλικούς ιδίως λιμένας υπήρχεν εύλογος φόβος μήπως συναντήση ανθρώπους: οι όποιοι τυχόν είχον γνωρίση τον πλοίαρχον Πάξτων η

κανένα ναύτην του πληρώματος του. "Επρότινσε λοιπόν ο Χάρρης Μάρκελ την άγκυραν του «Γοργού» εις άρκετήν άπόστασιν από την παραλίαν και άπηγόρευσε εις τους ναύτας του πξαν συγκοινωνίαν με την ξηρά. "Επειδή μάλιστα δεν είχε ανάγκην ούτε τα τρόφιμά του ν' ανανεώση, εκτός μόνον του νεώτου κρέατος και του αλεύρου, έλαβε τα μέτρα του όπως και τούτο γίνη έσον το δυνατόν άθροδώς...

Ο Τζών Χόδχαρτ δεν είχε λησμονήση τους δρόμους και τας τοποθετίας του Πόρτσμουθ, και δι' αυτό άνελαβε να κάμη τα καθήκοντα οδηγού των συμβαθητών του. Αυτοί εγνωρίζαν ότι ειχε διαθέσει να τρέξη πρώτα-πρώτα να φιλήση και ν' αγκαλιάση τους γέροντα Γρίνδας εις το σπιτάκι των. Δι' αυτό, μόλις απέδιδάσθησαν, διέσχισαν την πόλιν και διηυδύνησαν προς το προάστειον, του όποιου τα τελευταία σπιτία είνε σκορπισμένα μέσα στα δένδρα της έσοχής.

Ο περίπατός των δεν διήρκεσε πολυ. Μετά εν τέταρτον της ώρας, όλοι έσταμάτησαν έμπρός εις ένα πτωχικό σπιτάκι, πολυ καθρόν, κείμενον εντός κήπου με όπωροφόρα δένδρα, εις την άκραν του όποιου ήτο μία αλίτισα, όπου έβοσκαν δρυϊθες και άλλα πουλερικά.

Ο γέρος έδούλευεν εις τον κήπον, η γρηά ήτο μέσα στο σπιτάκι, και έδραχνεν από εκεί την στεγμήν που ο Τζών Χόδχαρτ έσπρωξε την θύραν του περιφράγματος.

("Επεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΤΙΟΤΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ

Άγαπητοί μου,

Ου παιδιά, με το τραμ της οδού Σταδίου, άνεβαιναν εις την πλατείαν του Σοντάγματος.

"Εφαινοντο γυμνασιόπαιδες, και θα ήσαν βεβαίως συμμαθηταί, διότι η κοινωνική των τάξις ήτο διαφοροτική και η φιλία των, — η γνωριμία των μάλλον, — δεν θα είχε συναρθή άλλου παρά εις τα μαθητικά θρανία.

Είπα ότι η κοινωνική των τάξις ήτο διαφοροτική. Τούτο δεν σημαίνει ότι ένας ήτο πρίγκιψ και ο άλλος χωρικός. "Οχι! και τα δύο παιδιά άνήκον εις οικογενείας της μεσαίας τάξεως, ίσως έπίσης εύπρους και έπίσης έντίμους. "Άλλ' η οικογένεια του ενός ήτο εξ' εκείνων αι όποιαί άνατρέφουν τα παιδιά

των με μεγαλητέραν προσοχήν, με περισσότεράν αυτηρότητα. — ενθ' η οι κογένεια του άλλου ήτο εξ' εκείνων, αι έποιαί τα χειραφετούν ενωρίτερα του έοντος. Τούτο εφαινετο εκ πρώτης όψεως από το ύφος, τους τρόπους και την περιβολήν των δύο νεανίσκων' αλλά το έννησζ και από την συνομιλίαν, την όποίαν, καθημένος όπισθεν των, ήκουα χωρίς να θέλω.

— "Ερχεσαι άπόψε να πάμε στο θέατρο; ήρώτησεν ο ένας.

— "Οχι! άπήντησε με τωνήν και με νεύμα ο άλλος. — Μά γιατί, καίμενε; Θα πάμε στη «Νέα Σινηή» να γελάσωμε... Ξέρεις, άπόψε παίζει τον «Κύριο Προσωπάρχη»...

— Να!... μά μου είπαν πως αυτό το έργο δεν είνε για παιδιά.

— Και ποιός το είπε;

— Ο μπαμπάς... Πήγαν προχθές με τη μαμά, και δεν ήθελαν με κανέναν τρόπο να με πάρουν...

— Δεν βαρύνεσαι! Παιδιά είμαστε τώρα εμείς; "Όλα τα θεάματα μπορούμε να τα βλέπωμε... Νάξερεις πόσοι μικρότεροι από σένα η γηαίνουιν...

— Το ξέρω, αλλά...

— "Άλλά; δεν έχει!... Να έλθης άπόψε να πάμε στο θέατρο.

— Πολυ δύσκολο...

— Μά γιατί;

— Πρώτον δεν έχω λεπτά...

— "Εχω εγώ, μή σε μέλη... Μία δραχμή ο καθένας θα δώσωμε, μά και δέκα... επιτέλους σε δανείζω.

— Ευχαριστώ... αλλά πως θα εξοφλήσω; ο μπαμπάς δεν μου δίνει ποτέ λεπτά...

— Μην εξορλίζ, σε τρατάζω. "Εγω πάντα έχω λεπτά, γιατί ο μπαμπάς μου δίνει όσα θέλω.

— Και μένα μου δίνει όσα θέλω, έσπευσεν ά διορθώση ο άλλος κατακκόκινος, — αλλά πρέπει να ξέρη τί τα θέλω. Για το θέατρο δεν θα μου έδινε ποτέ... "Επειτα, δεν μάφινει το βράδυ να βγαίνω μόνος.

— Μά έχει μόνος! θα περάσω εγώ να σε πάρω από το σπίτι, και θα πούμε πως θα πάμε στο Φαουλή.

— Μά μόνος, έννοώ χωρίς το μπαμπά και τη μαμά. Με άλλον κανένα δεν μάφινουν.

— Μά δεν είπες ότι πηγαίνουιν στο θέατρο και δεν σε πέρνουν;

— "Οχι πάντα... είνε και βραδυές που με πέρνουν.

— Δε βαρύνεσαι!... "Εγώ, παιδί μου, αν έκανα τη ζωή τη δική σου, θα έσκαζα σ' ένα μήνα...

— Μπά!... γιατί τάχα;

— Γιατί έτσι... Νά, που πηγαίνεις τώρα;

— Είς το Ζάππειον... με περιμέ-

νει ο μπαμπάς. Αυτή την ώρα κάνω μάθημα ιδιαιτερο, και μετά, πηγαίνω και τον βρισνω.

— "Εγώ μένω στο Σόνταγμα μόνος μου... δηλαδή με την παρέα. "Εκει διασκεδάζω όσο θέλω και ό,τι ώρα θέλω γυρίζω μόνος μου στο σπίτι... "Α! εγώ δεν θέλω κανένα από πάνω από το κεφάλι μου!

— Κ' εγώ δεν θα ήθελα κανένα... άλλ' άπου είνε κάποιος...

— Φθάνει λίγη όλησις για να τον ξεφορτωθής... "Γνωρίζεις; και ο μπαμπάς ο δικός μου δεν ήθελε να μου κάμη τα ίδια; "Άλλά έσχήκωσα κεφάλι και άπετινάξα το ζυγό... Μιά, δύο, τρεις... επιτέλους βρέθηκα και μάφινε...

— "Α, εγώ δεν θέλω να πικραίνω τον πατέρα μου...

— Και στέκεσαι να σε πικραίνη έκείνος... "Ας είνε... όρεθοάρ...

Το τραμ είχε φθάση εις την Πλατείαν. Και η συνομιλία διεκόπη, διότι ο ένας κατέβη και έσπευτε να έννοθί με τους φίλους του, οι όποιοι τον επερίμεναν, όμώφρονες και όμώτυχοι, να διασκεδάσουν... ο άλλος εξηκολούθησε τον δρόμον του με το τραμ έως την Άγγλικήν "Εκκλησίαν, και από εκεί έξελίγησε μόνος και σέμνός δια το Ζάππειον, όπου τον επερίμεναν οι γονείς του.

"Αργότερα τον είδα πάλιν εν τώ μέσω του μπαμπά και της μαμάς, καθιεμένον εις ένα τραπέζακι του "Αναμνηστηρίου, κοντα εις την όρχήστραν. "Ησεν μαζί των και δύο-τρεις άλλοι, φίλοι της οικογενείας, και συνωμιλούσαν κ' έγελούσαν και διασκεδάζαν πολυ. Μειδίκα εύτυχίας και άγνώστως έπλανότο διαρκώς εις το πρόσωπον του μικρού. Οι λόγοι του φίλου του δεν τον επηρέασαν καθόλου. Είμαι βέβαιος ότι την συντροπιαν εκείνην την έπροτιμούσε καλλίτερα από κάθε άλλην εις τον κόσμον. Είχε συνηθίση να είνε εύτυχής μόνον με τους γονείς του.

Δεν άρνούμαι ότι και ο άλλος θα ήτο την ώρα εκείνην εύτυχής εις την Πλατείαν, με τους ζωηρούς του φίλους, γελών, σιζητών, αστειολογών, τρέχων επάνω-κάτω και καταρτίζων συνδυασμούς δια την θεατρικήν άπόλαυσιν της βραδυάς... "Άλλ' από τας δύο εύτυχίας πολυ μεγαλητέρα μου εφάνη η πρώτη. "Εμακάριτα τον μικρόν, ο όποιος έχει γονείς αυτηρούς, κρατούντας αυτόν εις γλυκόν περιορισμόν, — και έταλάνισα τον άλλον, ο όποιος άπολαμβάνει τώρα μίαν πρόωρον έλευθερίαν, χάρις εις την ανοχήν και την άδυναμίαν των γονέων του, δια την όποιαν ίσως μίαν ήμέραν, — το άπέυχομαι, — θα μετανοήσουν και αυτοί και έκείνοι.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

πριά, ώστε αν την γνωρίζεις, εμπορεύσε να ξε-
 ακαθώρη;) Ρόδου της Αρατολής (πολύ με
 συνεκίνησαν τα τρυφερά σου ροζάκια) Ορφέ-
 ριον Θάλασ, Ακακίαν (Ελληνισμός να έσω-
 κλείσης γραμματισμόν εις τα έξ τετραδία, τα
 όποια μου έστειλες ισχυρώς, ώστε μου δρέι-
 λες 60 λεπτά) Διγυπτακίαν Μουμιαν (κα-
 λώς ήθελες πάλιν εις την δροσεράν μας Κηρι-
 σίαν) Αρθόθσαν Νεδεζα ([Ε] διά την ώ-
 ραιαν επιστολήν έγινε καλή ή μαριμά ;) Ναυ-
 τοπούλαν του Μεσολογίου (αί Ασκήσεις
 δεκταί πως είνε ο άδελφός ;) Α. Ι. Αρ. (ή
 διδραχμα; εισφορά σου διά "Ελληνοπαίδα"
 κατατέθη υπό στοιχεία Ν. Χ. Η. ο περί ου
 έρωτός δεν έχει ψευδώνυμον) Ελληνικήν
 Αήσον (τόπους έστειλα) δεν είνε ανάγκη
 αποσταλας άφορμής· διά να μου γράψης, ου-
 ποτέ με καλίζου αι επιστολαί των φίλων μου·
 ώστε μη διατάξης και μη άφίνεις να παρέρ-
 χεται έλλεικρον έτος χωρίς επιστολήν) Πρωήν
 τειθ Ζευφόρος (ες έλπισω λοιπόν δε; δά με απο-
 ζημιώσης; ο περί ου έρωτός; δεν έχει ψευδώ-
 νυμον) Άγγελον της Νίκης ([Ε] διά την
 ώραιαν επιστολήν) Κ. Χ. Κωνσταντίνου,
 Πολιτάρ Μοτέρν (σε συχαίωμαι εύχομαι την
 αυτήν επιτυχίαν εις θην σου την ζωήν) Ε-
 φρηθον των Αντιειθώνων (βίβαια, αυτά είνε
 τα καθαυτά παιδικά πνεύματα) Πρωικήν
 Καλύθην (ναί· αλλά περί ψευδωνύμου δεν
 επιτρέπεται να είπω) Κυριαρχον της Θα-
 λάσσης (τον όποιον αι έκτετασι ανέδει-
 ξαν πρώτον μαθητήν της τάξεως εν ώγε 1)
 Ταρλαμπούμπαν (Έστειλα · Διηγήματα
 Ξενοπούλου καθώς είδες από τον αριθμόν
 του αντιτύπου σου, πολύ διήγα άκρη μέ-
 νου) Νοσητήν Ρουμαίαν ([ΕΕΕ] διά την
 ώραιαν επιστολήν) Δόντα της Χαιρω-
 νείας (το γράμμα σου) πολύ καλό· αλλά να
 εροντίσης να δυνατώσης εις τα Ελληνικά· δεν
 είνε ευχαριστον να μείνη κανείς εις την ιδίαν
 τάξιν) Πύργον της Πέτρας (καλή έρώτησις
 και ουτή καμμίαν φρίκν· δά την προτείνω)
 Κολυμβητήν Καρτεσον (ένεικριναι και ψ. υδω-
 νυμο· διά την αδελφήν σου) Δωδώνην (σν
 όμας δεν είναι από εκεί ους· που με δυσαρε-
 στούν· έγινε καλή ή αδελφός σου) Νυκτοπό-
 λαχα (κού τόπος νυκταπό εις θα; τας έρω-
 τήσαι· αν ήμεις ήτο καμμία αποσταλα, ξανα-
 γράψη την) Αθήν· Καρδιαν, Τζάμο· Άνα-
 κατωμένον [Ε] διά την έντυπωτάτην επιστολήν·
 και ο Άναγας έγέλασε πολύ· αλλά... να μου
 γράψης συχνότερα) Παλαιολογίαν (Έλαβον)
 Κρασίον Νέλλαν (ευχαριστώ πολύ δι· τα έξ-
 σπάθωμα) Κόμα του Φαλήρου (έγιναν δεκταί)
 Μακρολαίην (βραβείον· έστειλα) Μιμητήν
 του Σαταροζα (σου έστειλα τα Σήμα· διά να
 το φορξ· με υπερηφάνω και χαράν) Ειρη-
 νητήν την Αθηναίαν· Τόλλον· Ουτόλλιον (δε-
 κταί) Λαμπρόν Κιθαροδόδ (διεδόκσαν)· Ελ-
 ληνά Αθλητήν [ΕΕ] διά την ώραιαν επιστο-
 λήν· δεν φαντάζεσαι τις χαρές της Κεντά· κα-
 νέν από το γραμματισμόν που τις έστειλες· δεν
 είχε) Αθήν· της Αρτέως, Μεταγχολιχόν
 Ερημίτην (πολύ σωστά τα λές· τώρα που έ-
 λειψαν ή ακωλυσιεργία· περιμένω· να μου γράψης
 συχνότερα) Ακακίαν [Ε] διά την ώραιαν επισ-
 τολήν· ο Άναγας· δεν εμφοάλλει περί της ε-
 λικηρίας σου· διά τους άγγελίζοντες άφιλι-
 σε· βλέπεις, γενικώς) Ζαχαρίαν Καθιδουλίον·
 Ένδοξον Μεσολογίον (δεκταί) Πλοτον του
 Δουναβωός (βραβείον έστειλα· το συλλυπητήριό
 μου διά τον θάνατον του θελου) Καίμακι των
 Σερρών (το ψευδώνυμο αυτό σου άνηκει από το
 1897 και δεν είνε ανάγκη νείς έγκρίσεως· γρά-
 φε μου λοιπόν) Λοτέρα του Αριστογέστιου (έ-
 στειλα· ή ψηφοφορία θά γίνη εις το τέλος του
 έτους) Ρυάκιον (ή παρτίσις του Α Μυστικίου·
 ανεβλήθη δεχ την έρχομένην έβλομάδα· θά σας
 ειδοποιήσω) Μικρόν Βολώγιον, κτλ. κτλ.

Εξ· σας επιστολή· έλαβα μετά την 9· 7·
 ουλίον Σαπαντίσω εις το προσεχίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 24 Αυγουστον

Ο γάρης των λύσεων του έδοτου δεν να γράψωι
 τας λύσεις των δι διαγωνιζόμενοι, κληθείαι ει
 τή Γραφήν μας εις φακίλους, άν ήκουος
 παράξει 30 φύλλα και ταύτας φρ 1.

321. Δεξίγρηφος.

Το πρώτον μου είνε σύνδεσμος εις την γραμ-
 [ματικήν,

Το δεύτερον μου θά ιδής εις πσσαν κεφαλήν,
 Το τρίτον μου είνε νησί, και δθ· Ελληνικόν,
 Και τ· θλον αυτοκράτορα δηλοϊ Βοζαντινόν.

322. Συλλαβόγρηφος.

Έν γράμμα, ένα μέρος κ' εν άλλο πάλιν
 [γράμμα,

Μ' αντωνυμίαν ήνωσα κ' έκαμα εν τώ όμα
 Έν όνομα· μη σας φανη παράδοξο; ή λύσις, —
 Που θά σας φέρη καύσανος κ' ιδρωτός ανα-
 [μνήσεως.

323. Ανεγμα.

Με κατάληξεν μέν σε — και τον τόνον χαμηλά
 Είμαι, φίλε, στα φυτά.

Με κατάληξεν δε α — και τον τόνον ύψηλό,
 Είμαι, φίλε, στα πηνά.

Έστειλη υπο της Απαργαζούσης Πουβ
 21. Μαγική Είκα.

Καλέ ! Σίν νακουσα τή φωνή του Τάσου,
 του άρρωθωνεστικου μου... Έδω είνε... μα
 που είνε ; Δεν τον βλέπω !

325. Ρόμβος.

Το πρώτον και το έβδομον το έχει· ή πιατέ,
 Άντωνυμία τ· δεύτερον από τας γλίαν γωσάτες,
 Άν σ· έρσεκε το τρίτον μου, μεγάλη έντυγηλα
 Πόδες είνε το τέταρτον, κάπου στη Βοιωτία.
 Έν γράμμα εις το πέμπτον μου δόγγραρον
 [άπολυται

Και μ' ένα σύνδεσμον κριόν το σήμα περα-
 [τούσαι.

Έστειλη υπο της Ασπίδος της Αθηνάς

326. Αρεθμητικη δια λέξεων.

Ποταμός — Κάτινος άρρ· πόλεως = Ζών +
 Άρχαία έορτή — κάσιος· πόλεως = Οιδός +
 Κράτος — Πρώσων· Άγ· Γραφή = Άνθη.

Άδρωσίμα ύπαιθριων· Κράτος· ευρωπαϊκόν.

Έστειλη υπο των Λορέων ου Βεγα

327. Μαγικόν γράμμα μετ' Κυβόλεξου.

Τη ανταλλαγή δύο γραμμάτων έκαστης των
 κατάθε λέξεων δι· ενός άλλου, πάντοτε του
 αυτού, σχηματίσθ· άλλας τέσσαρας λέξεις, απο-
 τελώσας κατά σειράν κυβόλεξον:

καΐμα, χωρίς, ρυτίς, Μάιος.

Έστειλη υπο της Νοσης Ρουμαίαν

328. Ερωτήσις.

Πόσον ουσιαστικόν δεν είνε ουσιαστικόν;
 Έστειλη υπο του Φρε Διαδόλου

329. Ποικίλη Άκροστιχίς.

Το πρώτον γράμμα της πρώτης των ήχου-
 μένων λέξεων, το δεύτερον της δευτέρας και
 αυτός καθέξ· σχηματίζου άρχαίον βασιλέα της
 Αίγυπτου:

1. Ηπειρος, 2. Μέγας Ποιητής, 3. Σου-
 γενής τής Δ· απλάσεως, 4. Πρωτεύουσα ευρωπαϊ-
 κή, 5. Ιδίως των Ηνωμένων Πολιτειών, 6.
 Παχυδερμον.

Έστειλη υπο του Αϊόλου.

330. Φωνηενπόλεπον

τι· νυς· πθ
 Έστειλη υπο του Τοβάλου Οφρος

331. Γρήφος.

η η 1 1
 η η 1 1
 Ρ + όστων· κεί κλάζων
 η η 1 1

Έστειλη υπο Ιωαννου Α. Αθανασίου

ΛΥΣΕΙΣ

υπο Πνευματικόν· Ασκήσιων του φύλλου 22.

225 Έστία (ές, τί, έστι, α) — 226, Ζαγορό-
 άγορά. — 227. Αίε έξ.

228. ΝΟΥΣ 229-231. 1, ο Τίτρε 2, ή
 ΟΙΔΑ Μήτες (μύλος) 3, ή Πύλος
 ΥΔΡ (πίλος) — 232-236. Διά
 ΣΑΡΑ τού Ρ· ρυπος, άργία, άργά,
 πόρος, Πάρις. — 237. ΓΑΙΟΣ· ΤΙΤΟΣ

(ΓάΓα, ΔάΓα· Ιστός, Όλορος, ΣηΣός)
 — 238. Άργία ρήτηρ κακίας. — 239. Η έπα-
 νάστασις έτερογενή εν έται χίλια δακταόσια εί-
 κοσι ένα· (1 έπ' ανά· σίας εις έξ· έρ· Άγι
 εν έται χίλια δακταόσια είκοσι ένα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1 Η λέξη· λεπτά 10, διά δι τούσ συνδρομητάς με
 λεπτά 5 μόνον· Έμμέλιος έτος 10 λέξας, δηλαδή και αι
 άλλαι κεναι των 30 πληρωσονται με τα λοιπών λέξεις.)

Ανταλλάσσω ταχυδρομικά δεκταρία. — Ξενο-
 φών Μ. Βελλιανίτης, Παζοί (Δ. 100)

Χρειτώ ανεκαίριτες δια τα παιδιά της Δια-
 απλάσεως, Δέχομαι ά· ταλλάγην δεκταριων
 παντογών δημοσιέ. Ταχυδρομική διεύθυνσις
 άσφαλής — Σπυριδών Κακρηιάνην, Poste res-
 tante, Πειραιά (Δ. 101)

Πάσω την ανταλλαγήν μέχρι νεωτέρας δηλώ-
 σεως. — Κωνστ. Α. Μακρής, Αλεξάνδρεια. (Δ. 102)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ίδρύθη τώ 1879)

ΣΥΝΔΡΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διά το Έσωτερικόν· δραχ. 7

Διά το Έξωτερικόν· φρ. χρ. 8

Αι συνδρομαί άρχονται από την 1ην Ιουλιότηε
 μηνός και είνε προληπταί δι· εν έτος.

ΑΓΟΡΑΖΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Έκάστον φύλλον τιμώται λεπτά 15

Τά διπλά φύλλα λεπτά 30

[Διά το Έξωτερικόν φρ. 0, 15 και φρ. 0, 30]

Οι κατά φύλλον αγορασται δύ-
 νανται να κούπηθουσι όια τα δικαίωμα-
 τα του συνδρομητού, πληρωόντες έ-
 φάπαξ δι· εν έτος φρ. 1, 20, και δια το
 Έξωτερικόν φρ. 1, 20.

Οι εν Αθήναις δόναται να χοροζώου το φύ-
 λον και άπ· στέλειας εκ του Γραφείου. Αλλ·
 οι εν ταις Έπαρχίαις και τώ Έξωτερικώ πρέ-
 πει να συννοηθώου προς τινα των εν τη πό-
 λει των Πρακτικων της Διαπλάσεως, ή
 τει των τακτικων συνδρομητών, όσοι έχουσι
 απαλλάγη την εγγενή φροντίδα της διαδόσεως
 του φύλλου μας.